Santiago Porreo

VEIG, VEIG...

Estic molt cabrejat. Us preguntareu per què estic cabrejat i a qui no li interessi que ja no llegeixi més. Assumeixo que si segueixes llegint és perquè t'interessa saber per què estic molest. Estic molest per la passivitat amb la qual ens estem prenen les coses, estic cabrejat perquè veiem com l'economia va de mal en pitjor i no fem res per a remeiar-ho. Estic molest perquè veiem com hi ha més de quatre milions de persones i no noto ni el més lleuger malestar en el carrer. Estic molest perquè veiem en els nostres nassos com cau el nostre nivell de vida i ningú fa res per a remeiar-ho.

El pitjor del cas és que noto una espècie de resignació, com si diguéssim: és el que ens toca, és més gran que nosaltres, no hi ha res que jo pugui fer. No veig que la gent estigui cabrejada, no veig que la gent estigui molesta, no veig que la gent estigui indignada, no veig que la gent estigui estimulada a fer el que s'ha de fer per a canviar la situació.

No veig que se li demani comptes al govern ni a l'oposició que, per cert, viuen dels nostres impostos i, per tant, són els nostres empleats, i no viceversa. Nosaltres els paguem el sou i per això tenim el dret i l'obligació de demanar-los comptes.

Veig la gent esperant que arribi l'estiu, veig la gent pensant en l'operació biquini, veig la gent pensant on aniran de vacances. No puc entendre l'estat de letargia en què es troba la societat davant el que passa. No sé si és que estem àdhuc en estat de xoc i no podem reaccionar o si tenim tanta por que preferim negar la situació o, simplement, no ens importa que això se'n vagi en orris.

No entenc com la gent directament afectada per la situació (aquells que han perdut la seva ocupació) no es mobilitzen, però tampoc entenc com els que no hem estat afectats directament (però sí indirectament) tampoc fem res referent a això.

Tu pots pensar: mentre a mi no em deixin al carrer tot va bé, vaig aguantant. Doncs estàs equivocat. Sense adonar-te'n ja t'ha afectat a tu també. El sou d'una persona va en funció d'allò que aportes a l'empresa, però realment es regeix per la llei de l'oferta i la demanda del mercat. Mentre hi hagi algú que estigui disposat a fer la mateixa feina que tu per menys diners, mentre hi hagi algú que estigui disposat a fer més hores que tu pels mateixos diners, estàs condemnat a quedar-te estancat. Les empreses ens poden exigir més sabent que si tu no estiguessis disposat a fer-ho n'hi ha molts darrere teu que sí que ho faran. Així que desperta! A tots ens ha afectat aquesta crisi i no podrem avançar fins que es resolgui. I no sé tu, però

> «No puc entendre l'estat de letargia en què es troba la societat davant el que passa»

jo no vull passar-me els pròxims cinc anys fent el mateix que estic fent ara i guanyant el mateix que guanyo ara.

Segons els experts el primer que s'ha de recuperar és la macroeconomia, d'aquí seguirà la indústria i al final es recuperarà l'ocupació. Això a mi em sona com a molt lluny i més si hem de considerar que la macroeconomia encara no s'està recuperant.

Molt possiblement la crisi no es podia haver evitat, però la gestió que s'està fent d'ella és desastrosa, tant pels partits en el poder com per l'oposició, tant a la capital com a les altres comunitats autònomes. També crec que els ciutadans no hem estat a l'altura de les circumstàncies ni ens hem posat a treballar per tal d'aportar el que hem d'aportar. Al final, l'economia no és més que la suma de l'activitat d'un conjunt de persones.

No ens hem adonat que no fer res és fer una mica. És deixar que això segueixi empitjorant, és deixar que això se'n vagi en orris, és quedar-nos desocupats quan els altres avancen.

Espero que per a la pròxima vegada que m'assegui a escriure el panorama s'albiri diferent.